

Badische Landesbibliothek Karlsruhe

Digitale Sammlung der Badischen Landesbibliothek Karlsruhe

Sanctae Mechtildis virginis ordinis Sancti Benedicti Liber specialis gratiae

**Mechthild <von Hackeborn>
Mechthild <von Magdeburg>**

Pictavii, 1877

II. Quomodo in die animarum quidam pro animabus in communi oravit.

[urn:nbn:de:bsz:31-60070](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:bsz:31-60070)

debent. Anima quidem in corpore hominis effigiem præfert, divinam vero in se habet apparentiam, et per corpus quasi lucidum aurum per purum crystallum translucida est: unde beati tantum læti facti sunt, et liberi, et agiles, validi et amabiles, clari Deoque similes, quantum ad hoc capaces esse possunt. Inde feruntur, prout libuerit, ultra mille milliaria, ut nec mentis uno cogitatu longius res expediatur. Probant quousque se illud extendatur; verum ad regni hujus fines usque nunquam pervenient, nec spatiorum largitatem aut aureas vias attingent, quippe quæ sint super omne protensa, nec mensuram recipiant. Non autem hæc aurea, verum æternaliter auro gemmisque pretiosiora, quæ terra sunt et ad nihilum redigentur.

Nunc ad finem coronæ veniendum est: Spiritus Sanctus hujus coronæ extremas fabricat partes, nempe usque ad novissimum diem, cujus laboris a Patre Filioque recipiet mercedem, animas scilicet omniumque corpora, quæ in regno Dei congregata fuerint. In his obtinebit Spiritus Sanctus requiem æternam, et absque intermissione salutabit, jucundabit quodcumque per Dei amorem bonum factum vel futurum est. Quidquid pro Deo reliquerint vel passi fuerint, in corona efflorescet. Eia! qualis corona! Eia! quis mihi dabit ut hujus coronæ parvus flosculus efficiar, quales sunt infantes vix nati, qui minimi huic coronæ flores insunt! Si prolixius locuta sum, prolixitatis causa sit animi gaudium in hujus coronæ contemplatione immorantis, quamvit res multas brevibus expedierim verbis. Unde sic me sæpe alloquor: Ut quid, vilis munde, allatrare pergis? Tace et obmutesce, quando illa quæ sunt maxime amabilia silentio tegere coacta sum.

II. QUOMODO IN DIE ANIMARUM QUIDAM PRO ANIMABUS IN COMMUNI ORAVIT.

IN die omnium animarum cum sancta Christianitate orabam pro animabus communiter, quæ in purgatorio pœnas suas exsolvunt, tuncque cognovi purgatorium, quod velut fornax quasi extrinsecus nigra, intrinsecus vero flammis plena vide-

batur ; cumque introspecerem, vidi qualiter in his flammis starent, quasi palearum manipulus ardentes. Tunc adfuit mihi quasi magnus Angelus, a quo rogavi unde tantum ad exteriores partes eniterentur animæ, cum pro ipsis a piis hominibus oratio fieret, quædam revera exeuntes, pleræque vero exire non valentes. Et ille quem interrogaveram mihi sic respondit : Quando super terram degebant, noluerunt his qui se in necessitate deprecabantur subvenire. Tunc miserta anima mea illarum potentiæ ac dignitatis ad cælum exclamavit : Domine Deus, utinam cum his in ardore et cruciatibus ibi adessem, quo citius ad te venire possent ! Tunc ostendit se Dominus mihi illum esse Angelum qui mihi astabat, dixitque : Vis-ne illuc intrare, tunc ego tecum intrabo. Apprehensamque animam intro duxit ; anima vero cum Domino ingressa nullum dolorem experta est. Interrogavitque quam multi ibi essent ; respondit vero Dominus : Illos numerare non posses ; hi sunt enim pro quibus orasti, cum adhuc in terris viverent.

Tunc quemdam inveni pro quo ante triginta annos orare consueveram ; unde non parum fui turbata, quoniam huic orationi me dederam, tantumque dominum tanta orare præ mea vilitate reformidabam. Attamen hanc unam emisi vocem : Eia, dilecte Domine, vis-ne illas liberare ? Et ecce una sublata sunt in magno amore, jucunditate, nive candidiores, paradisumque in dulci clara petierunt delicositate, ubi cum gaudio requieverunt. Cum autem ex igne tollerentur, omnes cantabant psalmum : *Laudate pueri Dominum* ; cui subjungebant : Te laudamus, Domine, propter magnam tuam bonitatem, ac donorum tuorum suavitatem, tuique auxilii fidelitatem.

Attamen adhuc remanebat Dominus in loco ignis, animam circumplectens, quæ dixit : Eia, Domine, tu scis quod desidero : nempe ut pedibus nostri Domini prostrata, condignas ipsi referret gratias. Tunc illam dimisit Dominus, ipsique ista gratias egit pro illo quod sibi daretur magnam contemplari gloriam quæ a Deo pauperibus facta fuerat animabus. Et in ejus pedibus invenit rosea nostræ redemptionis vulnera, rogavitque : Domine, da mihi benedictionem tuam. Dixitque Dominus : Te benedico cum meis vulneri-

bus. Quod fiat mihi, Deique ac meis amicis. Sed proh dolor! non ex meis laboribus ita provenit, siquidem in sancta Christianitate multi sunt multo meis digniores.

III. QUAM UTILE SIT HOMINI COR SUUM IN HUMILITATE SINE
INTERMISSIONE SCRUTARI.

NEMINEM tam bonum scio cui non sit necesse ut cor suum sine intermissione scrutetur, agnoscatque quid intra se habitet, atque sæpissime reprehendat omnia opera sua. Quod cum humilibus verbis debet fieri; docuitque me vox Domini me nunquam aliquid boni fecisse quod non adhuc melius facere potuissem. Et hæc est mea reprehensio qua nostram imbecillitatem arguere debemus: Eia, vilissima creatura, quamdiu tuam inutilem consuetudinem vis in quinque tuis sensibus hospitari? Nostra pueritia in stultitia, juvenus in tentationibus pertransiit, quas quomodo superaverimus Deus scit. O vae! mea provecta ætas mihi nimis heu! culpanda est, utpote in operibus quæ videntur valde inutilis, ad gratiam frigida; ad hæc impotens effecta est, quippe quæ illud juventutis non retinuerit quo divini amoris ignem ferre valeat; impatiens insuper effecta, ne minimum quidem de quo juvenus non curaret dolorem suffert nisi magno supplicio, licet bona ætas libenter perduret expectando, solique confidat Deo.

Ante septem annos turbata anima cujusdam provectæ ætatis personæ de his miseriis querulabatur Domino, cui respondit Dominus: Tua pueritia mei Sancti Spiritus fidelis comes exstitit; juvenus tua meæ est sponsata humanitati, tua matura ætas est meæ divinitatis matrona. Heu, Domine, quid prodest canem latrare, dum paterfamilias dormit, fur domum ejus effodit. Puri tamen cordis oratio nonnunquam excitat istos morte sopitos peccatores. Vae! peccator, quam defendus es, qui tui ipsius occisor inveniris, bonorum omnium destructor atque etiam tuæ utilitatis. Vir bonus magnum habet profectum; cum enim alium in vanitatem et in peccatum videt incidere, tum a longe circa se respicit, ne in